

VRAŽDY V HOTELU

Zora Beráková

motto

detektivní povídky

Vraždy v hotelu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.motto.cz

www.albatrosmedia.cz

Zora Beráková

Vraždy v hotelu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

VRAŽDY V HOTELU

Zora Beráková

Praha 2017

© Zora Beráková, 2017

Photography © nui7711/Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-0688-5

ISBN e-knihy 978-80-267-0726-4 (I. zveřejnění, 2017)

Příliš mnoho podezřelých

1

Helena uklidila všechny pokoje ve svém patře a vrátila se ke stopětatřicítce. Snad už ta herečka bude konečně vzhůru.

Chvíli naslouchala u dveří, než zaklepala. Ticho. V pokoji se nikdo neozývá. Zaklepala znovu, o něco silněji, a když se opět nikdo neozval, rozhodla se odemknout. Marně, z druhé strany trčel ve dveřích klíč. Za půl hodiny bude poledne, začnou se podávat obědy, a ta ženská ještě chrní. Já tady lítám s vyplazeným jazykem z jedné práce do druhé a milostivá...

Pokusila se ještě jednou zaklepat, co nejhlasitěji.

„Madam, už je poledne.“

Zase žádná odpověď. No jo, slavná diva! Je zvyklá na noční život, ve dne vyspává.

Helena ztratila trpělivost. Zabouchala. V pokoji bylo ale ticho jako v kostele, jen zvenku byl slyšet, jak vozík obecního blázna Matesa, naložený kovovým šrotem, drkotal po kočících hlavách starobylého náměstí, jinak nic. V pokoji jako by nikdo nebyl.

Třeba tam opravdu nikdo není. Ta herečka zřejmě nechala při odchodu klíč zevnitř a zabouchla za sebou. Tyhle zatracené patentní zámky nám byl čert dlužen, nebylo by to poprvé, co byl kvůli nim malér.

Helena bezradně stála přede dveřmi s číslem 135. Co teď? Nezbyvalo než to ohlásit tetičce.

Majitelka hotelu U Tří králů, kredenciózní matróna s kantorským skřípcem na všetečném nosíku, trůnila v rohu rozlehlé hotelové kuchyně na vyvýšeném stupínku o rozměru metr na metr, aby měla přehled. Ze svého místa zřetelně viděla do hrnců na plotně i na dlouhý stůl, na němž kuchař obratně porcoval sekáčkem fláky masa, i pod hbité prsty ficek, krájejících zeleninu.

„Tetičko,“ nesměle hoteliérku oslovila Helena.

Teta Poldi na ni mrzutě pohlédla, neměla ráda zbytečné vyrušování. Její práce je náročná, vyžaduje soustředění.

„Stopětatřícítka je zamčená a nikdo se v ní neozývá.“

„Tak si ji otevři.“

„Nejde to, z druhé strany trčí klíč. Ta herečka asi odešla, nechala klíč v zámku a zabouchla.“

„Láďo!“ zavolala hoteliérka na číšníka, který v koutě kuchyně připravoval příbory.

Láďa byl student, stejně jako Helena, a přes prázdniny si přivydělával jako číšník. Jeho táta byl zámečnický, kluk se nejspíš u něho přiučil a se zámekem si poradí.

„A vem si s sebou nějakou vercajk,“ poručila mu hoteliérka. „Pro všechny případy.“

Láďa opatrně vsunul Helenin rezervní klíč do zámku stopětatřícítky, chvíli s ním otáčel, až se ozval tlumený dopad vnitřního klíče na pokojový kovral.

„A je to,“ prohlásil se zadostiučiněním. „Ta herečka nechala klíč ve dveřích, zabouchla za sebou a vydala se na špacír.“

„Díky, Láďo,“ oddychla si Helena. „Jsi šikula.“

Madam si dokonce sama ustlala, konstatovala příjemně překvapena, když vstoupila do pokoje. Postačí jenom vysavačem šup sem šup tam, potom v rychlosti přetřít koupel-

nu, vyměnit ručníky, a bude s úklidem hotová. Však už je na čase, tetička Poldi by se škaredila, kdyby přesně ve dvanáct nezačala roznášet polévky. Práce je tu sice jako na kostelní věži, ale nemá se špatně. Dobře udělala, že dala na tetiččinu radu.

„Nebude jí u mě zle, ujišťovala tetička mámu, práce není náročná, co si vydělá, to jí zůstane, a navíc bude mít zadarmo stravu. V hospodě se na kus toho žvance nekouká. A praxe v hotelu není k zahození, ať už bude študovat cokoliv.“

Helena sice měla namířeno výš, na brigádu do Paříže, nebo aspoň do Vídně, jenomže kde vzít a nekrást? Tak se nakonec nechala uvrtat do tohohle Blbákova, ale nelituje toho.

Špičkou střevíce vypnula vysavač a s polohlasitým propěvováním zamířila do koupelny. Jakmile stanula na prahu vykachlíkované místnůstky, odumřela jí písnička na rtech. Ve vrchovatě napuštěné vaně plavaly na hladině dlouhé tmavé vlasy a pod vodou...

Celá se rozklepala, ani hlásku ze sevřeného hrdla nedokázala vydat. A přitom se jí tolik chtělo křičet, ječet, řvát strachem a hrůzou.

* * *

Poručík Hronek prohlížel v dlani skleněné střípky.

„To vypadá na čočky brýlí... Takové dvě dioptrie.“

Komisař Knap rozmlouval v koutě pokoje s policejním lékařem, fotograf pilně zabíral povrch koupelny, vanu s mrtvou ženou i celé zařízení, technik snímal otisky prstů.

„Ty čočky ovšem nemusí patřit nebožce,“ poznamenal poručík Hronek a upřel tázavý pohled na lékaře.

„Zhmožděnina spodiny lebeční a následné utonutí,“ prohlásil lékař. „Mohla to být nehoda. Nedá se vyloučit, že uklouzla, udeřila se o okraj vany, ztratila vědomí a spadla do vody. Smrt nastala asi před deseti až dvanácti hodinami. Po pitvě budeme moudřejší.“

Poručík Hronek potlačil ironii.

„Udeřit se do týla a potom spadnout do předem napuštěné vany... Musíme vyloučit, že se chtěla koupat. Nikdo se přece nekoupe v šatech. To ji spíš někdo zezadu udeřil.“

„Tupým předmětem,“ přisvědčil policejní lékař.

„Zatím jsme tady žádný takový předmět nenašli. Tahle lampička,“ poručík Hronek zvedl z nočního stolku svítidlo z umělé hmoty, „by neudělala ani bouli.“

„Pachatel mohl vražednou zbraň odnést s sebou,“ uzavřel komisař Knap. „A nejspíš ji i odnesl.“

„Vy tedy soudíte, že jde o vraždu?“ otázal se policejní lékař.

„Tak nám velí naše profese,“ s úsměvem mu odpověděl komisař Knap.

Rozhostilo se hluboké ticho.

„Už jsme hotovi,“ přerušil je technik, který snímal otisky prstů.

Brát otisky prstů v hotelovém pokoji, v němž se vystřídá celá řada lidí, to neslibuje uspokojujivé výsledky.

„Zatím nemáme tušení, s kým se tady stýkala, ani personál si nevšiml, že by přijímala nějaké návštěvy. Spíš jako by se před lidmi skrývala.“ Poručík Hronek se tvářil zasmušile.

„Fuška to bude nemalá, nikterak záviděníhodná,“ poznamenal komisař Knap.

Obecní blázen Mates seděl na náměstí pod kašnou a zálibně si prohlížel kovový předmět, polozakrytý obnošenou bundou. Nemanželské dítě prostitutky Betiny bylo neodmyslitelnou městskou figurkou. Matka ho opustila, ještě než začal chodit, utekla do Prahy za lepším. Matýska se ujala chromá Lojzka a po její smrti zůstal obci. Mates byl neškodný, miloval děti a zvířata a živil se příležitostnou prací. Pan farář ho nechával bydlet ve zděném altánu ve farské zahradě, o kterou se Mates pečlivě staral. Nepatřil nikomu a patřil všem. Představoval něco jako městský folklor.

„Těpic, Mates,“ pokynul mu poslíček z hotelu U Tří králů, spěchající s dopisy na poštu. „Co to schováváš za poklad?“

Mates žárlivě strčil předmět hluboko pod bundu.

„To je moje!“

„Já ti to nesežeru,“ našťavaně ucedil poslíček a pokračoval v cestě.

„Nesežereš!“ hulákal za ním Mates. „To se ví, že nesežereš. Je to železný, a tvrdý, a těžký!“ Vítězoslavně zamával předmětem nad hlavou.

Z přízemního krámků vyběhla pekařka Burdová.

„Co tak řveš, Mates?“

Obecní blázen se na ni přátelsky zazubil. Pekařka byla hodná, v létě ho nechávala zametat chodník před krámkem a v zimě shrabovat sníh a nikdy mu za to nezapomněla dát něco dobrého k snědku. Pekařka voněla chlebem a perníkem. Matesovi se začaly sbíhat sliny. Vyskočil a rozběhl se k ní, kovový předmět nad hlavou. Za marcipán pospojova-

ný marmeládou a navrch politý čokoládou by svůj poklad bezevšeho vyměnil.

„Táto!“ zavřeštěla pekařka, ale to už se z krámu vyřítil Burda a vrhl se na Matesa.

„Pomalu, pomalu!“ Chytil ho za ruku. „Dej to sem, než něco provedeš.“

„Nedám!“

Pekař vůbec nebyl jako pekařka. Kysele smrděl kváskem a okřikoval ženu, když obecnímu bláznovi strkala do uzlíčku koblihy. Mates se mu prudce vytrhl a utíkal zpátky ke kašně, kovový poklad majetnický ukrytý pod bundou.

Burda za ním.

„Dej to sem, ty blbče! Slyšíš?“

Mates doběhl ke kašně, naklonil se přes její okraj – a žbluňk! Tesklivě sledoval, jak se kola na hladině rozšiřují stále víc a víc. Potom se usedavě rozplakal.

Pekařce se ho zželelo.

„Nebreč, Mates... Pojd', dám ti perník, chceš?“

Mates si ušmudlanou rukou přejedl obličej, na němž zazářil široký úsměv.

„Eště že tak,“ zabručel pekař Burda, ohlížeje se ke kašně, v níž zmizel těžký kovový předmět, který by v rukou obecního blba mohl být nebezpečný.

2

„Teď ještě nemůžeš odjet,“ domlouvala vzlykající neteri tetička Poldi.

„To se rozumí samo sebou,“ přisvědčil poručík Hronek, „našla jste mrtvolu.“

„Chcete říct, že je podezřelá?“ zhrozila se hoteliérka. Zvedla obě paže a zamávala jimi ve vzduchu, jako by chtěla vzlétnout.

„Všichni, co mají s případem něco společného, jsou podezřelí, dokud se nepotvrdí jejich alibi.“

Helena se už přestala ovládat, bez ostychu brečela hlasitě jako malá holka, když dostane výprask. Teď jsem dokonce podezřelá! Měla jsem tohle zapotřebí? Že jsem raději nejela s holkama na vodu, vyčítala si v duchu. Jenomže naše předpotopní máma ani slyšet. To tak, na divokej trempink s klukama tě nepustím, ani náhodou!

Poručík Hronek pozoroval plačící dívku s nevolí. Nic neviděla, nic neslyšela, nic neví, ta ženská ji vůbec nezajímala. Ať nikomu nepovídá, že takovou mladou holku slavná herečka nezajímá, že se ani jednou nepodívala do skříně na její šaty a do nočního stolku na šperky nebo na korespondenci. Tím spíš, že není profesionální pokojská, ale pouhá brigádnice.

„Když jste onoho inkriminovaného dne uklízela v pokojích v prvním patře,“ zkusil to úřední formulací, když na obvyčejné vyjadřování nezabírala, „nevšimla jste si, že do

pokoje číslo 135 k paní Heroldové někdo vstoupil nebo že ho právě opouští?“

„Nevšimla,“ popotáhla Helena.

„Nebo neviděla jste na chodbě, na schodech nebo jinde v hotelu někoho podezřelého? Myslím někoho neznámého, kdo tam neměl co dělat?“

Helena znovu popotáhla a už se chystala zavrtět hlavou, když se náhle upamatovala.

„Vlastně jo, viděla, jenomže už dřív. Ten večer předtím, než jsem ji našla ve...“ Znovu se rozvzlykala. „Ve vaně,“ dodala mezi slzami.

„Chcete nám přece pomoci, slečno,“ povzbudil ji poručík Hronek. „Nemám pravdu?“

Helena si kapesníkem osušila slzy.

„Ten večer předtím, když jsem šla nahoru do svého pokoje, tak jsem se na schodech málem srazila s nějakou ženskou. Měla podle všeho naspěch, ani se na mě nepodívala a utíkala dolů.“

„Na kterých schodech jste tu ženu potkala?“

„Na těch, co vedou do prvního patra, kde je taky pokoj číslo 135. Já v tom patře totiž uklízím.“

„Je možné, že by ta žena odcházela třeba z některého vyššího patra?“

Helena přikývla.

„Klidně, ale já se s ní potkala v prvním patře.“

„Patří k návštěvníkům hotelu?“

„Ne, to bych ji musela vidět v restauraci, já totiž pracuji i jako servírka.“

„Jak ta žena vypadala?“ chtěl vědět poručík. „Popište mi ji, co možná nejpodrobněji.“

Helena rozpačitě pokrčila rameny.

„Já vlastně nevím, jestli to nebyl mužskej. Ale spíš to byla ženská a měla dlouhý kalhoty. Džíny.“

„Takže byla ještě mladá,“ hádal poručík Hronek.

„To ne, mladá se mi nezdála, spíš starší.“

„A co měla na sobě ještě?“

Helena se na chvíli zamyslela.

„Já si všimla akorát těch kalhot,“ odpověděla potom.

„Potkaly jsme se zrovna tam, co se schodiště zatáčí, a tam je špatně vidět, dlouho tam už nesvítí žárovka...“ Pod pátravým pohledem kriminalisty je Helena čím dál rozpačtější. „Byla to jenom chvilka, a já už byla unavená a ospalá, měla jsem za sebou čtrnáctihodinovou šichtu.“

Hoteliérka zrudla nevolí.

„Ale dítě, tak dlouho bych tě přece nenechala...“

Kolikpak má asi dioptrií, uvažoval poručík Hronek při pohledu na lesknoucí se cvikr. Hoteliérka je mimo podezření, uvědomil si vzápětí, nebude si přece dělat reklamu tím, že bude mordovat hosty ve vlastním hotelu. Znovu se obrátil na zkormoucenou Helenu.

„Něčeho jste si snad musela všimnout, když jste se mýjely tak těsně, že jste do sebe div nevrazily. Byla ta žena větší než vy, menší, nebo stejně vysoká jako vy?“

„Větší, nejímí o půl hlavy vyšší než já,“ s úlevou vydechla Helena, šťastná, že se konečně zmohla na kloudnou odpověď.

* * *

Pitva potvrdila, že jde o vraždu. Herečka Eliza Heroldová byla mrtvá už po ráně do zátylku, jak prozradila nepřítomnost vody v plicích. Podle lékaře uplynulo od její smrti

nejméně dvanáct hodin, když ji objevila pokojská. Jestliže ovšem její mrtvé tělo neleželo v horké, postupně chladnoucí vodě, která posmrtné tuhnutí oddálila. V tom případě by neznámá osoba, s níž se Helena pozdě večer málem srazila na schodech, bezesporu patřila mezi podezřelé. V každém případě to byla stopa. První a zatím jediná.

Kde tu osobu ale hledat? Kde ve dvacetitisícovém městě hledat ze všech starších žen, třebaš i mužů, vysokých okolo sto sedmdesáti centimetrů, tu jediné správnou osobu? Vždyť už ani ve městě být nemusí, dokonce z něho ani nemusí pocházet.

Indicie se shledávaly pomalu a obtížně. Personál hotelu se musí neúnavně otáčet každý na svém pracovišti, jak by ještě mohl hlídat, kdo do hotelu přichází a kdo ho opouští. Jedině vrátný, ten je tu od toho.

Trvalo dost dlouho, než se pomenší zavalitý muž podřimující v recepci upamatoval, že se na herečku Elizu Heroldovou vyptávala dvě děvčata.

„Hned ten den, co se milostivá u nás ubytovala.“

„To znamená přesně kdy?“ chtěl vědět kriminalista.

„To znamená přesně před deseti dny.“

„Jména těch děvčat.“

„Nemohu sloužit,“ se servilním úsměvem odpověděl vrátný.

„Tak je aspoň popište.“

„Ta vyšší holka byla bruneta, ta menší blondýna, taková hubená.“

„A dál?“

„Dál prosím nevím, já viděl z každý z nich jenom tu hořejší polovičku, jak račte vědět, tady za tím pultem.“ Oči vrátného se střetly s pátravým pohledem krimina-

listy. „Jo, ještě si vzpomínám, že na druhý den přišel pro paní Heroldovou dopis. Nějakej chlápek ho doručil osobně. Jenom ten jeden, jinej dopis milostivá za celou dobu nedostala. Ona si přála tady bydlet inkognito, aby ji zbytečně nikdo neobtěžoval. V tom směru jsem taky dostal dispozice.“ Vrátný pyšně vypjal prsa a zatvářil se důležitě.

Mezi věcmi Elizy Heroldové, které zůstaly v hotelovém pokoji, kriminalisté žádný dopis nenašli. Korespondence, která se zachovala v jejím pražském bytě, byla většinou neosobní, herečka si úzkostlivě střežila své soukromí. Jistě měla řadu obdivovatelů i závistivců, avšak jejich písemných projevů nebylo mnoho a s vraždou neměly nic společného. Ani kolegové z divadla nedokázali vnést do případu jasnější světlo. Poctivá a svědomitá, neobyčejně pracovitá, spolehlivá, pravdomluvná a čestná. Po smrti rodičů se obětavě starala o mladšího bratra.

„To je spíš nápis na pomník než úřední zpráva,“ bručel poručík Hronek, když mu informace z Prahy došly, a neúnavně pokračoval v pátrání přes sýčkování zkušeného komisaře Knapa, že případ podle všeho uvízne ve slepé uličce.

* * *

Konečně se zabýsklo na lepší časy. Krátce, zato nadějně. Za poručíkem Hronkem přišla vdova Vlasatá, která řídoučkým porostem hlavy nedělala svému jménu žádnou čest. Nerozhodně přešlapovala u dveří a neosmělovala se vyslovit, proč přišla.

Profesionální instinkt poručíku Hronkovi napověděl, že

nepřišla kvůli zatoulané kočce ani ložnímu prádlu, které zmizelo ze šňůry na půdě.

„Co máte na srdci, paní?“ otázal se jí.

Vlídne oslovení zbavilo vdovu Vlasatou strachu z úředních míst, s nimiž neměla jaktěživo co do činění, jak sama uvedla.

„Ale my jsme tady pro vás,“ šalamounsky ji povzbudil poručík.

„No jo,“ vyhrkla Vlasatá, „pan farář to říkal taky.“

„Pan farář musí mít pravdu,“ takticky ji ujistil poručík Hronek, sám zarytý pohan. „A co vám říkal ještě?“

„Abych vám všechno vyjevila.“

„Vyjevte všechno, poslouchám,“ vyzval návštěvnici poručík Hronek. „A posaďte se u nás, ať nám nevynesete spaní.“

Vlasatá ostýchavě usedla na krajíček židle.

„U Vernerů byla na návštěvě jedna herečka z Prahy,“ spustila nesměle. „Před tím mordem U Tří králů.“

„U Vernerů...,“ opakoval poručík Hronek. „Kdo jsou Vernerovi?“

Vdova Vlasatá mimoděk sepjala prsty jako k modlitbě.

„To je jedna moc nóbl rodina, pán je v obecní radě.“

„Aha,“ vzpomněl si kriminalista, „inženýr Verner.“

Vlasatá horlivě přisvědčila.

„A u těch Vernerů byla na návštěvě herečka z Prahy. Ta, co ji...“ Přejela si dlaní ústa, aby je povzbudila k nezvyklé výpovědi. „Vernerovic slavili stříbrnou svatbu, a tak ji pozvali, když přijela do města. Že s nima jako chodila do školy, říkala milostpaní.“

„To je zajímavé, opravdu zajímavé,“ konstatoval poručík. „A odkud to víte?“

„Já chodím k Vernerům uklízet.“

„Takže jste tu herečku u Vernerů viděla.“

Vlasatá zavrtěla spoře porostlou hlavou.

„Ne, to ne. Akorát když jsem jim pomáhala před tím večírkem, co na něm slavili stříbrnou svatbu, tak milostpaní říkala, že musí být všechno bezvadný, protože k nim přijde jedna slavná herečka, co s nima študovala. A potom, když jsem u nich zasejc po tom večírku uklízela, tak milostpaní povídala, jaký to bylo krásný a jak si společně zavzpomínali.“

„A neříkala paní Vernerová, že se ta herečka jmenovala Eliza Heroldová?“

„Přesně si to nepamatuju, ale myslím, že říkala.“

„A proč jste to neoznámila dřív, proč až dneska?“ otázal se poručík Hronek co nejvlídněji, aby vdovu neodradil od další výpovědi.

„Já si netroufala, tak sama vod sebe...“

„Ale nakonec jste přišla. Pozdě, ale přece.“

Vlasatá se plaše usmála.

„Povídal pan farář, že to musím oznámit, jinak že bych měla těžkej hřích, kdybych to zamlčela.“

„Samozřejmě,“ přisvědčil poručík Hronek a v duchu se zadostiučiněním dodal: Vida, jak nám pan farář píchl.

3

Vernerova vila stála na kraji města uprostřed nevelké úhledné zahrady, pyšnicí se vzácnými druhy konifer. Na první pohled blahobytné a náramně příjemné bydlení, obzvláště na začátku léta, kdy jsou pyšné pivoňky v plném květu a třešně se začínají slibně zardívat.

Návštěva poručíka z kriminálky vyvolala v rodině úlek.

„Dozvěděli jsme se tu otřesnou zprávu teprve před několika dny,“ vysvětlovala malá baculatá Růžena Vernerová. „Taková hrůza! Už víte, kdo ten zločin spáchal?“ Hlas se jí chvěl rozčilením, v krátkých prstech žmoulala kapesníček.

Vedle své otlýlé manželky vypadal inženýr Verner jako plejboj, přestože podle měřítek mužské krásy představoval pouhý průměr.

„Ta vražda nás zaskočila. Vždyť tady ještě nedávno s námi seděla,“ nepřestávala naříkat obézní panička. „Bylo nám s ní tak dobře, vid', Pavle? A jí s námi taky. Jsme bývalí spolužáci, staří přátelé.“ Začala hlasitě vzlykat, kapesníčkem si otírala začervenalé oči. „Naše dcera v ní ztratila budoucí učitelku.“

Vnera se manželčino chování nepříjemně dotklo.

„Prosím tě, Růžo,“ snažil se učinit jejím citovým výlevům přítrž. „Pláčem nic nespravíš, právě naopak. Teď si musíme zachovat chladnou hlavu, abychom...“ Abychom co? To už nedokázal uspokojivě vyjádřit, proto zakončil nic neříkajícím: „Vidíte, pane poručíku?“

Kriminalistovi nezbývalo než přisvědčit. Zmocnilo se ho neblahé tušení, že se ke každému faktu bude muset pracně prokousávat plačtivou mnohomluvností paní Růženy Vernerové a zdánlivou neochotou jejího manžela. Uvítal proto, když ho inženýr Verner pozval do své pracovny.

„Tady si můžeme v klidu pohovořit.“ Pavel Verner ukázal rukou na kožené křeslo u masivního psacího stolu zdobeného řezbami.

„Pěkná starožitnost,“ pochválil stůl poručík Hronek. „Solidní rukodělná práce, jestli se nemýlím.“

„Pozůstalost po dědečkovi,“ vysvětlil mu Verner. „Dědeček byl notář a tohle pochází z jeho kanceláře. Po něm ten stůl zdědil můj otec a teď ho mám já.“

„Vy jste s Elizou Heroldovou chodil do školy?“ navázal na jeho vzpomínání poručík Hronek.

„Já i moje žena. Chodili jsme spolu do zdejšího gymnázia, všichni do jedné třídy. Eliza se na začátku oktávy odstěhovala do Prahy, chtěla po maturitě studovat na akademii herectví. V Praze se jejím rodičům narodil ještě chlapec, proto se asi odstěhovali, to byl ten hlavní důvod. To víte, na takové pozdní rodičovství se lidé na maloměstě dívají skrz prsty.“

„A od té doby jste se s ní neviděli?“

Verner jen mlčky zavrtěl hlavou.

„Tak jste si nejspíš dopisovali? Takoví dlouholetí spolužáci...“

Inženýr vrhl na poručíka rychlý pohled.

„Proč myslíte?“ otázal se opatrně.

„Tak to přece mezi kamarády chodí, když je okolnosti rozdělí, udržují potom písemný styk.“

„My jsme zas tak velcí kamarádi nebyli.“

„Ale vaše paní před chvílí říkala, že jste byli staří přátelé.“

„Její slova nemůžete brát vážně. Rozumějte, ženská sentimentalita. Ve skutečnosti s Elizou ve škole nijak moc nekamarádila.“

„A co potom, když se z ní stala známá herečka?“

„O její herecké kariéře jsme se dovídali z tisku, rozhlasu a televize. Několikrát jsme se na ni zajeli podívat do Prahy do divadla, ve kterém hrála.“

„A nikdy jste ji už nevyhledali osobně?“

Pavel Verner znovu zavrtěl hlavou, tentokrát rázněji.

„Nepovažovali jsme to za vhodné. Připadala nám už přespříliš odcizená.“

Kriminalista se na něj pátravě zadíval.

„A přesto jste ji k vám pozvali, po tolika letech odcizení.“

„Byla to náhoda. Přijela totiž do Hradiště, zrovna když jsme slavili stříbrnou svatbu, tak jsme využili příležitosti.“

„A na tu oslavu jste paní Heroldovou pozvali písemně, nebo snad ústně? Po telefonu, nebo spíš osobní návštěvou v hotelu?“ chtěl vědět poručík Hronek.

„Písemně, ovšemže písemně,“ rychle odpověděl Verner. „Ústní pozvání jsme nepovažovali za vhodné po tak dlouhé době.“

„Napsali jste jí, předpokládám, do hotelu.“

„Samozřejmě. O její návštěvě si vykládalo celé Hradiště. To víte, slavná herečka navštívila malé město...“

„Pamatujete si znění toho zvacího dopisu?“

Verner chvíli vzpomínal.

„Takové banální zdvořilosti, jak se to v podobných pří-

padech píše,“ odpověděl potom. „Vážená a milá spolužačko... po několika desetiletích... a tak podobně.“

Inženýr Verner mluvil s lehkostí, jako by ono pozvání bylo naprostou samozřejmostí, jako by mu ani nepředcházela prudká výměna slov.

„Nepřipadá mi to vkusné,“ zamítl tehdejší ženin návrh.

„Já dobře vím, proč ti to nepřipadá vkusné,“ ušklíbla se Růžena.

„Když to víš, tak proč na tom pozvání na oslavu výročí naší svatby trváš?“

„Zbytečně se Ele na škole neříkalo Verneovka,“ neodpustila si jízlivost paní Růžena. „Jak vidím, tak tě to ještě nepustilo ani po víc než třiceti letech.“

„Prosím tě,“ konejšil ji muž. „Sama víš, že to bylo dětinství, studentská láska.“

„Tak to dokaž,“ provokovala žena, „dokaž, že to byla jenom studentská láska! Právě na naší oslavě k tomu budeš mít nejlepší příležitost.“

Verner to tenkrát vzdal. Ať si Růžena dělá, co chce.

„Víš, že naše Lenka je do divadla celá žhavá, že o jiném studiu nechce ani slyšet,“ snažila se Růžena Vernerová triumf svého vítězství poněkud ztlumit. „Má nadání, to zdědila po tvé sestře.“

„Jen aby to s ní nakonec nedopadlo jako s Drahuší,“ ucedil inženýr Verner.

„Drahuše nevystudovala hereckou školu, byla amatérka,“ pokračovala Růžena. „Ale Lenku by si mohla vzít do parády právě Ela.“

„Myslíš, že by ji dostala na akademii, když tam učí?“

Paní Růžena znovu podlehl žárlivosti.

„Co ty o ní všechno nevíš...“

„Tolik co ty, oba jsme se přece dívali na televizi, když dávali ten pořad k Eliným padesátinám.“ Verner se na okamžik odmlčel, potom poznamenal: „Nevím, jestli by divadlo bylo pro naši Lenku to pravý ořechový. S jejími nervy...“

O té manželské hádce před návštěvou Elizy Heroldové u Vernerů neměl poručík Hronek ani ponětí. Zajímal se především o to, jak oslava jejich stříbrné svatby probíhala.

„Naprosto normálně, to znamená konvenčně,“ informoval ho inženýr Verner. „Eliza Heroldová přišla s bonboniérrou a francouzským sektem a na památku nám darovala tamhleten lept.“ Ukázal na zeď nad psacím stolem, kde visel obrázek místního gymnázia uprostřed městského parku se zámeckými věžemi v pozadí.

Poručíka Hronka zajímaly podrobnosti.

„Kdo všechno tehdy na vašem večírku byl?“

„Především naše rodina, tedy manželka, já, syn Jakub a dcera Lenka, a ještě moje sestra Drahomíra. Kromě toho jsme pozvali další spolužačku Martu Kolářovou. Naše Lenka s její dcerou kamarádí.“

Všechno, co inženýr Verner vypověděl, se shodovalo se skutečností, avšak nevysvětlovalo zdánlivě bezvýznamnou maličkost, proč si Eliza Heroldová s Vernerovou sestrou Drahomírou ani nepodaly ruce a celý večer jedna druhou ignorovaly.

„Co proti sobě mají?“ žasla Růžena Vernerová. „Jako by se ani neznaly, a přece už na gymnáziu...“

Inženýr Verner bezstarostně mávl rukou.

„Nejspíš spolu měly nějaký konflikt, ještě když jsme byli na gymnáziu. Anebo třeba později v Praze, dokud tam Drahuše ještě hrála.“

„Pokud vím, tak toho moc nenahrála,“ neodpustila si Růžena Vernerová rýpnout do švagrové. Pro ni byla mužova sestra maloměstská ochotnice, která nestoudně využila politické situace a prodrala se po osmašedesátém roce do pražského kamenného divadla.

Proč ale vykládat policajtovi takové zbytečnosti, které nemají s vyšetřováním vraždy vůbec nic společného? Zvláště když se inženýr Verner po volbách chystá kandidovat na primátora. Sebemenší rodinná nesrovnalost by mohla jeho kandidaturu vážně ohrozit.

Poručík od kriminálky o tom všem neměl bohudík tušení. Pohrával si v kostnatých prstech s obyčejnou propisovačkou, vysunoval a zase zasunoval náplň, snad aby demonstroval svou připravenost okamžitě si poznamenat sebemenší maličkost.

„A po tom vašem večírku jste se s paní Heroldovou už nesetkali?“ položil další otázku.

Inženýr Verner chvíli váhal, potom rázně zavrtěl hlavou.

„Nebyla příležitost.“

Zvláštní, bývalí spolužáci se sejdou po více než třiceti letech, společně oslaví výročí svatby takříkajíc v úzkém kruhu rodinném, a přestože se slavná herečka v jejich městě ještě zdrží, ani jednou se už nesetkají. Opravdu zvláštní.

4

Poručík Hronek si už zvykl na občasnou nárážku na svou profesionální posedlost, dokonce na profesionální deformaci. Pomalu začínal věřit, že na těch nárážkách něco bude, to když byl k smrti vyčerpaný a nic, docela nic do sebe nezapadalo, anebo když téměř jistého pachatele nemohl pro nedostatek důkazů usvědčit. Jenomže tak tomu v právě vyšetřovaném případě nebylo, i když zatím neměl čeho se chytit a marně si lámal hlavu, kterým směrem se dát.

Ze zamyšlení ho vyrušil telefon.

„Právě mi oznámil pekař Burda, že Mates něco hodil do kašny na Hlavním náměstí,“ zadýchaně hlásil strážmistr Richter. „Něco velkého a těžkého.“

„Vytáhnout!“ nařídil poručík Hronek. „Okamžitě vytáhnout z vody a přinést!“

Během půlhodiny se strážmistr Richter dostavil, v ruce kovové těžítko ve tvaru ananasu.

„Není vyloučeno, že je to vražedná zbraň.“

Najít vražednou zbraň byl bezesporu úspěch. Sice pouze dílčí, avšak přece jenom úspěch. To hlavní teprve čekalo – najít vraha.

Všeobecně panuje mylný názor, že teprve řeka dělá město městem. Hradiště našťastí žádnou řeku nemá, jinak by pachatel hodil vražednou zbraň do řeky, a tam by byla sotva k nalezení.

Je ale možné, že by pachatelem byl obecní blázen?

Nesmysl... Avšak i vražda Elizy Heroldové vypadala jako nesmyslná, postrádala jakoukoliv logiku. Jenomže tak na začátku vyhlíží téměř každý zločin.

„Nezmínil se Mates Burdům, jak k tomu těžítku přišel?“ Burdová je k obecnímu bláznovi vlídná a štedrá, nebylo by divu, kdyby se s tím hodné pekaře svěřil.

„Nic neříkali, jenom že něco těžkýho hodil do kašny na náměstí.“

* * *

Poručík Hronek obecního blázna oslovil, když zametal chodník před Burdovým parním pekařstvím.

„Proč jsi to těžítko hodil do kašny?“

Mates na kriminalistu nechápavě zíral.

„Těžítko...“, zamumlal. „Nic takovýho nemám... Co to jako je?“

„Ten kus železa, co jsi hodil do kašny.“

Za prosklenými dveřmi krámu na poručíka horlivě mávala pekařka.

„Von neví, že to pan strážmistr nechal z vody vytáhnout,“ sdělila mu tlumeně, když se přiblížil na doslech.

„Nevíte, kde to vzal?“

Burdová pokrčila rameny.

„Já tenkrát zpanikařila, jak na mě letěl s tím železem nad hlavou. Pak mě to mrzelo.“

Poručík Hronek se vrátil k Matesovi.

„Tomu železu, co jsi hodil do kašny, se říká těžítko,“ poučil ho.

Mates se zakabonil.

„To těžítko je moje.“

„Já vím, že je tvoje,“ ujistil ho poručík. „Když nám řekneš, kdo ti ho dal, tak ti ho z tý kašny vylovíme.“

Mates roztáhl ústa v blaženém úsměvu. Potom se naklonil k poručíkovu uchu.

„Já ho našel,“ zašeptal tajuplně.

„Kde?“

Mates se lišácky zaculil a ukázal směrem k Poštovní ulici.

„Na Dolním náměstí?“ hádal poručík Hronek.

„Eště dál. Já vás tam zavedu.“

„Tak pojď, zaveď mě tam.“

Mates se opřel o násadu koštěte, aby naznačil, že má dost času.

„Až mi to vylovíte.“

Zatracenej blbec! Láteřil v duchu kriminalista. Jak je vidět, zapaluje mu to někdy bezvadně. Usilovně přemýšlí, jak z toho mazaného pitomce dostat, kde to těžítko našel.

„Chceš se povozit v auťáku?“

Mates se nadšeně zazubil.

„To se ví, že chci!“

„Tak dobře,“ taktizoval poručík Hronek. „My tě povozíme v auťáku, a ty nám za to ukážeš, kde jsi to těžítko našel. Něco za něco, platí?“

„Jo!“ bujaře zajásal Mates. „Platí!“

„Tak si na to plácnem.“

Jejich plácnutí se po celém náměstí rozlehlo jako výstřel.

* * *

Když na Hlavní náměstí přijel se služební škodovkou strážmistr Richter, hrnul se Mates k autu jako velká voda.

„Sednu si s ním dozadu,“ prohodil poručík Hronek.

Poštovní ulicí sjeli na Dolní náměstí.

„Kam teď, Mates?“ otázal se poručík Hronek.

Mates ukázal ke komplexu nemocnice. Objeli všechny pavilony včetně prosektury, hodně pomalu, aby nic nepropásli.

„Tak kde to je?“ udeřil poručík Hronek na Matesa, když minuli autobusové garáže a octli se na výpadovce. „Kde jsi to těžítko našel?“

Mates se tvářil blaženě, očima těkal z místa na místo. Ten idiot se chce vozit, na všechno ostatní kašle, pochopil poručík. Měli jsme jít raději pěšky. Jenomže teď ho z auta nemůžeme jen tak vyhodit.

„Zastavte!“ nařídil Richtrovi a obrátil se na Matesa. „Tak teď na rovinu. Buď okamžitě vyklopíš, kde jsi to kovový těžítko našel, nebo tě zavezem do Bálkova pekla, tam tě vysadíme a tradá! Odjedem zpátky, samozřejmě bez tebe.“

Matesův obličej zkřivil úlek. V Bálkově pekle jsou močály, žijí tam vodní víly a hejkalové a každého, kdo tam vstoupí, utopí v močále.

Poručík Hronek nespouštěl z obecního blázna oči.

„Tak co, kde jsi to těžítko našel?“

„V rokli na skládce!“ vyhrkl Mates a vzápětí se rozplakal.

Strážmistr počastoval představeného vyčítavým pohledem.

„Nebreč,“ utěšoval Matesa. „Když budeš mluvit pravdu, tak se ti nic nastane, neboj se.“

„A teď rovnou na skládku!“ nařídil Richtrovi poručík Hronek.

* * *

Návštěva skládky za městem nevnesla do případu více světla. Těžítko se na ni mohlo dostat jakoukoliv cestou, z kontejneru před jedním z tisíce domů, z libovolné domácnosti, z kanceláře...

Poručíku Hronkovi už z přemýšlení brněla hlava. Někde přece to zatracený klubko musí mít začátek, od kterého se všechno začne automaticky odvíjet. Automaticky..., ušklíbl se. Nejsem žádný začátečník, abych něčemu takovému věřil. Nezbyvá než hledat, hledat, neúnavně hledat ze všech sil, hledat do omrzení.

Do zdánlivě bezvýchodné situace přišla zpráva, že bratr zavražděné Elizy Heroldové, dvaatřicetiletý Pavel Herold, je cellistou Ústecké filharmonie a zároveň učí na tamní hudební škole. Dvaatřicet let, o celých devatenáct let mladší než jeho sestra. Ovšem, inženýr Verner se přece zmiňoval, že se Heroldům po odstěhování z Hradiště narodil v Praze chlapec.

5

Na malém městě je situace přehlednější, lidé se navzájem víc znají, víc o sobě vědí. Hradiště ovšem není zas tak malé, aby jeden druhému viděl do hrnce a do postele. Poručíku Hronkovi dalo dost práce, než shledal dohromady hrstku bývalých spolužáků Elizy Heroldové. Rozutekli se do nej-různějších koutů republiky, někteří se zatoulali za hranice, dokonce až za oceán.

Hodně kriminalistům při shánění informací pomohl bývalý ředitel gymnázia, vlídný starý pán se záviděníhodnou pamětí.

„Heroldová účinkovala na všech výročních školních akademiích,“ vyprávěl poručíku Hronkovi ochotně. „Nadané děvče. Už tehdy mi bylo jasné, že to dotáhne daleko. A teď...“ Vídělně se otřásl. „Takové neštěstí, a zrovna v našem městě.“

Jmenoval několik žáků, kteří zůstali v Hradišti.

„A ještě Pešout,“ dodal po krátkém rozpomínání. „To byl repetent, notorický čtyřkař. Ale dneska se mu vede dobře, podniká. To je divný svět, vidíte?“ Smutně se usmál, zahleděn do dávné minulosti. Po chvíli se znovu vzchopil. „Abych nezapomněl ještě na Květu Kvasničkovou, dnes se jmenuje Vojtková. Všechny je najdete v telefonním seznamu. A ve městě zůstala taky Marta Veselá, ta si vzala Viléma Koláře, co chodil o dvě třídy výš. Ale předloni bohužel umřel, předčasně. Vidíte, a já, stařec nad hrobem, tady jsem ještě.“

* * *

„Eliza byla vždycky samorost,“ vyprávěli celkem shodně bývalí spolužáci. „Jmenovala se vlastně Eliška, teprv jako herečka se přejmenovala na Elizu. Byla to moc hezká holka. Sexy. Kluci po ní bláznili, nejvíc ze všech Pavel Verner. Ten za ní tak šílel, že se Elize říkalo Verneovka. Jenomže ona na mužský moc nebyla, měla takový ty vyšší zájmy, literaturu, recitaci, zpěv. Dobře se učila, byla chytrá.“

„Když jsme byli v septimě a oktáva měla maturitní ples, tak se na něm Pavel Verner kvůli Elize porval,“ vzpomněl si bývalý čtyřkař Pešout, nyní voda, plyn, instalace všeho druhu. „Natrhli mu tenkrát ucho a vyrazili dva přední zuby. Dostal pořádnou nakládačku. Teprv pak, po tý rvačce, si ho Eliza začala víc všímat. Von taky Pavel byl číslo. Jeho sestra ho ještě v sextě vodila do školy div ne za ručičku a denně mu ke škole chodila naproti. Všichni se mu proto posmívali a dělali si z něho šoufky. Takže kdo by s takovým klukem chtěl taky chodit, že jo.“

* * *

„Pavlova starší sestra byla všem pro smích,“ potvrdila Květa Kvasničková, provdaná Vojtková. „Stará panna, co dospívajícího bratra opečovává jako batole. Kluci si z něho utahovali, jestli mu nezapomněla dát čistý plínky.“ Na okamžik se zamyslela. „To teprve postupem let člověk pochopí,“ pokračovala potom posmutnělým hlasem, „že na tom ve skutečnosti nebylo nic k smíchu, právě naopak. Rodiče sourozencům Vernerovým zahynuli při autohavárii, Pavlovi bylo tehdy osm, jeho sestra byla

o dvanáct let starší. Ona vlastně bratra vychovala, starala se o něj jako matka, kvůli němu se nikdy neprovдалa. Dá se říct, že mu přinesla oběť nejvyšší.“ Paní Květa zhluboka vzdychla, zahleděla se do dálky, a teprve po chvíli se znovu rozpovídala. „Kvůli bratrovi se zřekla nejen manželství a mateřství, ale i herectví. A že byla nadaná, jeden čas hrála i v Praze. I když lidi říkají, že do Prahy se dostala politickými intrikami hlavně proto, aby měla bratra znovu na očích. Pavel tenkrát studoval na technice, a protože v Praze studovala i Ela Heroldová, musela bratra před ní hlídat.“ Květa Vojtková se znovu odmlčela. „Ještě víc vám poví Marta Veselá, teda dneska Kolářová,“ dodala potom. „Marta od školy kamarádila s Růženou, Pavlovou pozdější ženou. Skoro současně rodily a vozily spolu kočárky. A dneska Martina dcera Monika kamarádí zase s Růženinou dcerou Lenkou.“

* * *

„To je fakt, že Drahomíra Vernerová nadělala s bratříčkem až nemožně,“ mávla rukou Marta Kolářová. „Jak dostal z něčeho horší známku, hned letěla do školy, a co si ten kantor dovoluje takhle klasifikovat takový nadaný dítě. Pro ni byl Pavel pořád dítě, i když mu už rostly fousy.“ Krátce se zasmála. „Hlídala ho i před holkama. Hlavně Ela Heroldová si s ní užila. Pavlova sestra na ni chodila žalovat do školy, že Pavla nestydatě svádí, a jejím rodičům dokonce vyhrožovala, že je znemožní, jestli si tu svoji koketu nebudou líp hlídat. Ona totiž byla politicky angažovaná, a víte, jaká tehdy byla doba. Proto se nejspíš Heroldovi odstěhovali do Prahy.“

Do pokoje vtrhla tmavovlasá holka v texaskách a v tričku s emblémem Harvardovy univerzity, k nerozeznání podobná ostatním mladým děvčatům.

„Moje dcera Monika,“ představila ji Marta Kolářová. „Chodila do školy s Vernerovic Lenkou. Právě odmaturovala, s vyznamenáním, totiž naše Monika,“ pochlubila se. „Lenka ne, ta má maturu odloženou.“

„Ze zdravotních důvodů,“ vysvětlila Monika.

Poručík Hronek projevil nemístnou zvědavost.

„Slečna Lenka Vernerová je nemocná?“

„Jezdí do hudebky do Ústí,“ neochotně ucedila Monika zdánlivě bez souvislosti. „A je trop na nervy.“

Poručík se zatvářil nedůvěřivě. Moniku výraz jeho obličeje popudil.

„Nemohla maturovat, protože má nervy v kýblu. Všecko ji totálně rozhází. Jako třeba teď ta mrtvola v hotelu.“

„Ano,“ přisvědčil poručík Hronek, „její matka se zmiňovala, že se slečna Lenka měla stát její žačkou.“

Monika vyprskla.

„Žačkou Heroldový? To mě podržte, dyť Lenka ji ne-
snášela, doslova ji nenáviděla! Prohlašovala o ní, že je
kráva.“

Poručík Hronek překvapením málem oněměl.

„To že prohlašovala?“ vypravil ze sebe po drahé chvíli.
„Vždyť paní Heroldovou sotva znala.“

„Třeba ji znala, co já vím...“, připustila Monika. Na
tvářích jí vyrazil rozpačitý ruměnc.

„Nepleteš se, Moničko?“ vložila se do rozhovoru její matka. „Na tom večírku u Vernerů Růža svoji dceru Heroldové
teprve představovala, když Eliza přišla. Byla jsem přece
tenkrát u nich.“

Jako Lenčina nejlepší kamarádka by Monika měla vědět, jestli Lenka Elizu Heroldovou znala z dřívějšíka, nebo ne. Poručík Hronek si na ni počkal druhý den, když šla na koupaliště.

Monika nebyla zrovna nadšená, když se jí vnutil za společníka, měla zřejmě jiné plány.

„Přemýšlel jsem o tom, jak se slečna Lenka Vernerová vyjadřovala o paní Heroldové, a dospěl jsem k závěru, že jste se patrně musela přeslechnout. Pokud o někom prohlásila, že je kráva, patřilo to nejspíš někomu úplně jinému. Vždyť paní Heroldovou předtím vůbec neznala, jak tvrdila vaše paní matka.“

Monika netrpělivě mávla rukou.

„Naše máma ví houby. Moc by se divila, kdyby...“ Zarážila se, ale protože jí záleželo na tom, aby se toho policajta co nejdřív zbavila, pokračovala v nakousnuté větě: „Lenka má náhodou pádnej důvod, aby na Heroldovou byla našťvaná.“

„Proč, prosím vás?“

Monika se zahryzla do rtů. Nebyla si jistá, neprozradila-li příliš. V takové překerní situaci musí člověk náramně opatrně vážit slova, poučila ji včera po Hronkově odchodu matka. Vážít na lékárnických vážkách. Máma dobře věděla, co říká, celý život pracovala v lékárně.

Na konci ulice se vynořila štíhlá chlapecká postava. Monika radostně zvedla ruku.

„Jakubé-é-é!“

Poručík Hronek se diskrétně odporoučel.

Jakub Verner se mračil už z dálky.

„Co ti ten fízl chtěl?“

Monika otráveně mávla rukou.

„To víš, čenichá, kvůli tý vraždě.“

Jakub se zaškaredil ještě víc.

„S tím si ještě užijem. Nás taky furt buzeruje.“

„Ty, Jakube...“ Monika se opatrně rozhlédla. „Já mám strach, že se to doví.“

Jakub ji chlácholivě uchopil kolem ramen.

„Neboj, nikdo o tom neví, ani živá duše.“

„A co Láďa?“

„Ten od Tří králů co nevidět odejde. Dýška mu hodily slušnej balík, už má na motorku.“

„Jenomže policajti si ho můžou klidně podat, čenichají po všech koutech.“

„Tak ať čenichají. Od Ládi se nic nedovědí, bude mlčet jako hrob. Ve vlastním zájmu.“

„Ale co když to přece jenom praskne? Dovedeš si představit ten malér?“

Jakub nechal její otázku bez odpovědi. To Moniku ještě víc zneklidnilo.

„Kdyby jenom malér,“ hlesla stísněně. „Tohle dneska vyloženě zavání kriminálem.“

6

Střepy, které poručík Hronek objevil v koupelně pokoje číslo 135 v hotelu U Tří králů, nepocházely z brýlí Elizy Heroldové. Ta žádné brýle na dálku nenosila, užívala pouze brýle na čtení, jak si kriminálka stačila zjistit. Nabízel se tedy jediný závěr, že si brýle v hotelové koupelně rozbil pachatel, patrně při zápase s obětí.

„Anebo pachatelka,“ neopomněl podotknout komisař Knap. „Heroldová podle všeho svého vraha znala, jinak by ho nepustila do pokoje. Co říká pitevní zpráva?“

„Kromě rány v týle, která způsobila krvácení do mozku, se na těle zavražděné žádné stopy násilí nenašly, takže k zápasu s pachatelem nedošlo,“ informoval ho poručík Hronek. „Pachatel Heroldovou udeřil těžkým předmětem, a aby získal jistotu, že už nepřijde k sobě, strčil ji do vany a napustil vodu. Utopil ji.“

Komisař Knap se začel do pitevní zprávy.

„Ale Heroldová byla mrtvá už po té ráně do zátylku,“ upozornil poručíka.

„Ovšem,“ přisvědčil Hronek, „v plicích žádnou vodu nenašli. K vraždě došlo patrně v pozdních večerních hodinách, časové rozpětí je značné, jestliže vrah napustil do vany horkou vodu, smrtelné tuhnutí se zpomalilo.“

„Nikdo z personálu si nevšiml, jestli byla Heroldová u snídaně?“ chtěl vědět komisař Knap.

Poručík zavrtěl hlavou.

„Herečka ostatně snídala v hotelu málokdy, častěji prý chodila naproti do bufetu.“

Od hotelového vrátného se kriminalisté dozvěděli jméno jedné z dívek, které se na Elizu Heroldovou vyptávaly v prvních dnech jejího pobytu. Šlo o Moniku Kolářovou, jak si vrátný dodatečně vzpomněl.

Vida, tak tedy slečna Kolářová, brunetka. Kdo byla ta druhá dívka, blondýnka, není těžké si domyslet. Monika se o jejich návštěvě v hotelové vrátnici nezmínila, maminka ji nejspíš poučila, aby se od ožehavého případu držela co nejdál. Paní Marta je vdova, a každá žena bez manžela je přesvědčena, že nemá nikde zastání.

* * *

Při další návštěvě poručíka Hronka byly Marta Kolářová s dcerou o poznání sdílnější.

„Je to ve vašem vlastním zájmu,“ upozornil je Hronek. „Jinak byste mohly být obviněny ze zatajování důležitých skutečností. Vyšetřujeme vraždu.“

„Jenomže s tou my nemáme nic společného,“ namítla paní Marta. „Takže nechápu, proč vlastně...“

„To si právě ověřujeme,“ umlčel ji kriminalista. „Vaše dcera se ve vrátnici hotelu U Tří králů vyptávala na Elizu Heroldovou, když herečka přijela do Hradiště.“

Matka s dcerou si vyměnily pohledy.

„Na Heroldovou se vyptávala Lenka Vernerová,“ promluvila potom matka. „Naše Monika ji jenom doprovázela.“ Vrhla na dceru káravý pohled.

„Rád bych si se slečnou dcerou promluvil o samotě.“

Paní Marta Kolářová se zakabonila.

„Jsem její matka.“

„Slečna je plnoletá a svéprávná, takže může vypovídat bez vaší přítomnosti a bez vašeho svolení.“

Se zachmuřenou tváří opustila Marta Kolářová pokoj. Moniku, jak bylo vidět, její odchod nezarmoutil. Osvo-bozeně vydechla a vlídně se na poručíka usmála.

„Já vám už posledně říkala, že Lenka byla na Heroldovou naštvaná, prohlašovala o ní, že je kráva. To jsem vám už taky řekla, jenomže vy jste tomu nechtěl věřit.“

„Není mi jasné, jaký měla slečna Vernerová důvod, aby něco takového prohlašovala.“

„I to jsem vám řekla,“ dostávala se do varu Monika. „Lenka má nervy v kýblu.“

Poručík Hronek potřásl hlavou.

„Nechápu souvislosti, mluvíte v hádankách.“

„Já že mluvím v hádankách?“ vzkypěla Monika. „Já mluvím docela normálně, to vy jste samá chytačka a scho-vávačka!“

Poručíka její slova málem rozesmála, musel si však zachovat vážnou tvář, vyšetřuje přece vraždu.

„Nevysvětlila jste mi, jaký měla Lenka Vernerová důvod, aby byla na Elizu Heroldovou naštvaná.“

„Heroldová jí ubližovala.“

„Nechápu...“

Monika se zhluboka nadechla, jako by se chystala sko-čit do vody.

„Lenka jezdí do hudebky do Ústí do sólového zpěvu, a tam se zabouchla do jednoho kantora.“

„Co učí zpěv?“

„Neučí zpěv, ale violoncello. Lenka se do něho šíleně zbláznila, dokonce se kvůli němu chtěla učit na cello.“

Monika se odmlčela, přemýšlela, jak dál. Před tím policajtem si musí dát bacha, aby se nepodřekla. Dostali by se s Jakubem do podezření, možná dokonce do kriminálu.

Poručík Hronek trpělivě čekal, až znovu promluví. Konečně se dočkal.

„Sestře toho kantora se Lenčino zamilování nezamlouvalo,“ poněkud nesouvisle pokračovala Monika, „že prej mu překáží v jeho umělecký kariéře a podobný frky. Proto na ni byla Lenka tak naštvaná.“

„Nechápu souvislosti,“ ozval se poručík Hronek.

„Jak to že nechápete?“ rozkřikla se na něho Monika. „Copak jsem vám neřekla, že ten kantor se jmenuje Pavel Herold a že je to bratr Elizy Heroldový? Z toho vidíte, že na ni měla Lenka právem pífku. Když se dočetla, že slavná herečka ráčila zavítat do našeho města, šla za ní. Chtěla se jí zeptat, proč se bráchovi tak montuje do života.“

Poručík Hronek nestačil žasnout. To, co se právě dozvěděl od mladého děvčete, vnášelo do případu vraždy nové světlo.

„Lenka ale na poslední chvíli ztratila odvahu, selhaly jí nervy, je na ně trop, už jsem vám to několikrát říkala,“ pokračovala ve svém vyprávění Monika, pojednou se však polekaně zarazila. „Ale že by ze vzteku Heroldovou zavraždila, to zas ne!“ vykřikla hlasitě. „Na to by neměla ani nervy, ani sílu. Je to papěrka, z nešťastný lásky zhubla skoro deset kilo. Toho večírku, co na něj Vernerovi pozvali Heroldovou, se vůbec nechtěla zúčastnit. Nakonec stejně utekla a přiběhla k nám. Já byla tenkrát sama doma, máma byla u Vernerů, pomáhala jim společně vzpomínat na školní časy.“ Monika se jízlivě ušklíbala. „Vernerovi se chtěli před Heroldovou blejsknout, že nejsou žádný ven-

kovský balíci.“ Chudák Lenka u nás probřečela několik hodin, že je s Pavlem definitivní konec, že je to životní tragédie a všechno mi jednou řekne, jestli se z toho vůbec někdy vzpamatuje.“

„A řekla vám to?“

Monika zavrtěla hlavou a vzdychla.

„Události se potom semlely tak rychle, že mi to už nestačila říct.“

* * *

Poručík Hronek se vydal směrem, který považoval za nejspравnější, rozhodl se vyslechnout Lenku Vernerovou. Tam se však střetl s nečekaným odporem.

„To je vyloučeno!“ rozčileně zvolala Růžena Vernerová, když zazvonil u jejich vily a sdělil jí účel své návštěvy. „Dcera je nervově labilní, nemůžete ji vyslýchat. Na to jsou paragrafy.“

Kriminalista to uznával, avšak profesionální instinkt mu napovídal, že právě tudy vede cesta k objasnění zločinu. Dokud zevrubně neprozkoumá tenhle úsek, bude bezmocně tápat. Jenomže matka Vernerová byla neoblomná. Přemýšlel, kudy na to. S inženýrem Vernerem prozatím není co projednávat. A což obrátit se na jeho sestru, i ta byla na onom večírku a mohla by mu něco zajímavého povědět.

7

Drahomíra Vernerová bydlela v paneláku osamoceně trčícím na okraji města. Dům měl třináct pater s dlouhými chodbami, jejichž nevlídnost ještě zvyšovalo až nepřírozené ticho, v tak hustě obydleném domě až zarážející. Ovšem, byly prázdniny, doba dovolených, uvědomil si poručík Hronek, když klopytal spoře osvětleným bludištěm. Do nejvyššího poschodí už musel vystoupat pěšky, výtah končil ve dvanáctém patře.

Garsoniéra Drahomíry Vernerové seděla na samém vrcholu ploché střechy jako masivní těžítka na hromadě spisů. Hronek se musel pousmát příměru, který se mu zrodil v hlavě. To je tím, pomyslel si, že mě každý případ doslova pohltní.

Statná šedesátnice ho přijala bez nejmenšího překvapení, jako by na jeho příchod čekala.

„Nebojíte se tady?“ otázal se poručík, aby navodil přátelskou atmosféru a navázal nenucený kontakt.

„Já mám pro strach uděláno,“ odpověděla hlubokým, poněkud zastřeným hlasem.

Při pohledu na její široká ramena tomu musel každý uvěřit. Byla vyšší a robustnější než její bratr. Jako by v sourozenecké dvojici byla spíš bratrem, kdežto subtilnější Pavel Verner sestrou.

„Bydlíte tu skoro sama,“ poznamenal poručík Hronek. „Jenom v těch dveřích proti schodišti máte nějakého souseda.“